

Τα εκλογικά αποτελέσματα αφήνουν γεύση πικρή. Τα τελευταία χρόνια συνέβηκαν γεγονότα και καταστάσεις που κανείς «μέσος» άνθρωπος δεν μπορούσε να φανταστεί ότι μπορεί να συμβούν και ακόμα χωρίς να κουνηθεί φύλλο. Τίποτα βέβαια δεν έγινε-γίνεται τυχαία, όλα εξηγούνται και αναλύονται, όλα έχουν αιτία, αρχή, διάρκεια και φυσικά τέλος (όταν αποφασίσει ο λαός να το δώσει).

Ζούμε στην εποχή που η βαρβαρότητα έχει, για τα καλά, το πάνω χέρι. Ακόμα και στους πιο ανώριμους πολιτικά γίνεται κατανοητή η έλλειψη του «αντίπαλου δέους», πόσο δηλαδή στοίχισε η ανατροπή-κατάρρευση του σοσιαλισμού, όχι μόνο στους λαούς που τον οικοδόμησαν αλλά και στους εργαζόμενους των καπιταλιστικών χωρών που έπαιρναν δύναμη και κουράγιο από τις καταχτήσεις και τα επιτεύγματα των πρώτων και κρατούσαν αναμμένη τη φλόγα της ελπίδας στους δρόμους των ταξικών τους αγώνων.

Νομίζω ότι έχουμε πολλά να δούμε ακόμα. Όλα γύρω προδιαγράφουν για τους εργαζόμενους και τους άλλους καταπιεσμένους ένα μέλλον πιο ζοφερό, αποκρουστικό. Ένα μέλλον που είναι αμφίβολο αν και τότε ακόμα οι αυταπάτες των πολλών θα έχουν εκλείψει. Κάποιοι λένε ότι σήμερα το παλιό αρνείται να υποχωρήσει στην έλευση του νέου. Θα πρέπει να προβληματιστούμε όσοι ευαγγελιζόμαστε το νέο γιατί η αναγκαιότητά του δεν πείθει όλους αυτούς που δεινοπαθούν από το παλιό. Όμως πρώτα να αναρωτηθούμε αν είμαστε στ' αλήθεια έτοιμοι να του ανοίξουμε δρόμο. Κι αν δεν είμαστε, να γίνουμε.

Μας αρέσει δεν μας αρέσει, είμαστε μια μικρή μειοψηφία και εκλογικά ακόμα μικρότερη. Όπως λέει ένας συναγωνιστής «υπάρχουμε και κυκλοφορούμε ανάμεσά “τους”»... Δεν περνάνε πολλά πράγματα από το χέρι μας. Ας αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο τρόπο αυτά που μπορούμε. Ας επανεξετάσουμε πώς θα γίνουν πιο αποτελεσματικά τα όπλα μας, ας εκπαιδευτούμε καλύτερα στη χρήση τους και ας τραβήξουμε και άλλες γραμμές στους χάρτες μας.

Ο λαός αυτός είναι. Έτσι τον «έφτιαξαν», έτσι έφτασε ως εδώ. Η μια μετά την άλλη οι εκλογικές διαδικασίες απλά επιβεβαιώνουν το παραπάνω. Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν από τη μια εκλογική διαδικασία στην άλλη και για ν' αρχίσεις ν' αλλάζεις τους ανθρώπους πρέπει να παλεύεις σκληρά και να νικάς καθημερινά και τις δικές σου αδυναμίες και κουσούρια που απόχτησες -και εσύ- από το ίδιο σύστημα στο οποίο γεννήθηκες και διαμορφώθηκες.

Ας που επιτραπεί, περισσότερο, ο προσωπικός τόνος.

Έχω τη συνείδησή μου καθαρή. Αυτό το θεωρώ μια μικρή προσωπική νίκη. Δεν ένιωσα ποτέ άβολα με τις επιλογές μου, ακόμα κι εκείνες τις στιγμές που κούραση και απογοήτευση συναγωνίζονταν ποια θα λυγίσει τα γόνατά μου. Έχω από πού να πιαστώ στα χειρότερα που έρχονται. Η ιδεολογία μου, τα ιδανικά μου, τα βιβλία μου, οι αγωνιστικές παρακαταθήκες των προγόνων μου, οι ματωμένες πλαγιές και χαράδρες, οι νοτισμένοι τοίχοι ανήλιαγων κελιών, οι ασφαλοστρωμένοι δρόμοι των σύγχρονων αγώνων και οι «αξεδίψαστοι» σύντροφοί μου, οι μικρές νίκες και οι μεγάλες ήττες μου, τα λάθη μου.

Γνωρίζω ότι δεν ισχύει το ίδιο με τη συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου, που είναι διαθέσιμος ανά πάσα στιγμή να ξεπουλήσει όσο όσο ό,τι θετικό του απέμεινε. Βλέπω γύρω μου πολλούς ανθρώπους ενοχικούς, μικρούς, άβουλους, που επειδή φοβούνται να αντιμετωπίσουν την αλήθεια κατάματα, την συκοφαντούν, τη λοιδороύν, την ξορκίζουν. Και ανθρώπους που η απελπισία, η απόγνωση, ο φόβος θολώνουν την κρίση τους και χάνουν τον στόχο. Η μοίρα μου είναι δεμένη με τη δική τους μοίρα. Σ' όλους αυτούς θα συνεχίσω ν' απευθύνομαι μέχρι ν' αλλάξουμε τη μοίρα που άλλοι όρισαν για εμάς. Κι αν κουράζομαι καμιά φορά και απογοητεύομαι, είναι πρόσκαιρο και ανθρώπινο.

Η ζωή μας, η ύπαρξή μας, οι προσπάθειές μας για το καλύτερο και οι -όποιοι- αγώνες μας είναι μια κουκίδα στον χάρτη της ιστορίας. Τίποτα δεν πάει χαμένο, όσο δεν θα σταματάει να γράφεται η ιστορία. Αυτό που σήμερα μας στεναχωρεί, μας εξοργίζει, μας θλίβει, είναι η αργή, επώδυνη περιστροφή των γραναζιών της εξέλιξης. Δεν μπορεί αυτό που βιώνει σήμερα η ανθρωπότητα να είναι και το μέλλον του ανθρώπινου είδους. Το να αλλάξει ο κόσμος δεν είναι ουτοπική θεωρία, είναι ακατανίκητη ανάγκη δισεκατομμυρίων καταπιεσμένων ανθρώπων σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη.

Πηγή: "Οικοδόμος"